

Из „Да не би да забравим“ от Джордж Найт (Утринни бдения за 2009, стр.112-114)

18 април

Основания за сътрудничество [с други организации]

(Част 1)

„И други овце имам, които не са от тази кошара, и тях трябва да доведе. И ще чуят гласа Ми...“ (Йоан 10:16).

С новото тълкуване на “затворената врата” и “падането на Вавилон” Джеймс и Елън Уайт предлагат теологична база за сътрудничество на Адвентната църква с други деноминации. Това партньорство става още по-актуално, когато адвентистите от седмия ден осъзнават, че Пришествието не е толкова близо, колкото са очаквали в началото.

Но сдружаването с „външните” ще обтегне отношенията вътре в самата деноминация и ще раздели адвентистите на две групи, които днес сме свикнали да наричаме „умерени” и „хардлайнери”. Умерените ще приветстват сдружаването, стига то да не подтиква към компромиси с теологичната и етичната цялост на движението, докато на хардлайнерите ще им е трудно да работят с каквито и да е хора, които не мислят точно като тях.

Един пример за това са отношенията между адвентистите и Женското християнско въздържателно дружество (WCTU). Това дружество несъмнено има добри идеи (т.е. истини). Нали се застъпва за въздържанието – нещо напълно съответстващо на адвентните схващания. И ето че още през 1877 година църквата започва да обединява усилията си с техните.

От гледна точка на дружеството - колкото по-обединени, толкова по-добре. По всичко изглежда, че това са приятни християнки. Но ето че през 1887 година те „объркват конците”, като подкрепят Националното реформаторско сдружение в опитите му да прокара федерален закон за светостта на неделята. Същата година в рамките на собствената си организация Въздържателното дружество учредява Отдел за съблюдаване на Господния ден (според тях това е неделята). А на следващата подкрепя федералния законопроект за неделния ден, внесен от сенатор Блеър.

В очите на някои адвентисти подобни стъпки определено навеждат на мисълта, че WCTU се е упътило с бързи крачки към падащия Вавилон. Те може и да имат

„истината“ за въздържанието, но в същото време подкрепят заблудата по съботния въпрос. Е, ако и това не е вавилонска бъркотия, тогава кое е? Тези въпроси не спират да причиняват тревоги и да измъчват редовете на църквата до края на 90-те години на XIX век.

Такива са фактите по случая. Ето ви задача за днес: Обсъдете с други хора или сами помислете как е правилно да се постъпи в такава ситуация.

Защо взехте такова решение? Кои принципи стоят зад него? Как ще го защитите? Как се отразяват подобни проблеми върху смисъла на понятието „християнин адвентист“ в съвременния свят?

19 април

Основания за сътрудничество [с други организации]

(Част 2)

„Йоан Му каза: “Учителю, видяхме един човек да изгонва бесове в Твое име и му забранихме, защото не следваше нас” (Марк 9:38).

„А Исус рече: “Недейте му забранява, защото няма никой, който да извърши велико дело в Мое име, и да може скоро след това да Ме злослови. Понеже оня, който не е против нас, е откъм нас” (Марк 9:39,40).

Трябва ли адвентистите публично да се обвързват с хора, които имат някаква истина, но заедно със сериозни теологични заблуди? Това е въпросът, който поставихме вчера.

През 90-те години Елън Уайт и други адвентисти много добре осъзнават „неделните“ симпатии на Женското християнско въздържателно дружество (WCTU), но се стараят да си сътрудничат с тях колкото е възможно повече.

Други адвентисти обаче не са толкова сигурни, че това е правилната позиция. Алонсо Т. Джоунс например като редактор на *Ривю енд Херълд* пуска уводна статия, в която подхвърля, че WCTU са вероотстъпници и са отишли твърде далеч в своята религиозна нетолерантност.

Този „чернобял“ начин на мислене отрицва серия писма от Елън Уайт. Тя споделя, че би могла да понася напрежението в работната си среда само до определено ниво и съветва Джоунс да не бъде толкова суров и осъдителен към онези, които не гледат на

света през „адвентни очила”. „Има съдбоносни истини – пише тя, – върху които те са имали съвсем малко светлина”. Затова „към тях трябва да се отнасяме с нежност и любов, да уважаваме добре свършената им работа. Нямах право да се отнасяш с тях така, както се отнасяш в момента”.

Подчертава, че не спори с „безспорната истина” в неговата позиция, а с липсата му на проникателност, такт и любезност. Смята, че неговият подход ще накара членовете на WCTU да си кажат: „Знаете ли, невъзможно е да имаме каквото и да е общо с адвентистите от седмия ден, защото те не ни оставят никакво място за избор – или вярваме в това, в което те вярват, или ни обръщат гръб”.

Така определено се противопоставя на „чернобялото” мислене. Съветът ѝ е следният: „По-скоро нека се стараем да спечелим доверието на служителите на WCTU, като се съобразяваме с тях, колкото е възможно повече. Те има какво да научат от нас и ние – от тях.

С помощта на контраста тя принуждава Джоунс да не представя истината така „заплашително”, щото хората, отчаяни да се отвърнат, от нея. Умолява го да проявява „Христоводобна нежност” към онези, които не мислят като него.

Какъв е моя „коэффициент на толерантност”? Проявявам ли „Христоводобна нежност” към различните от мен?

Господи, помогни ни да приличаме повече на Теб в отношенията си с останалите хора!

20 април

Основания за сътрудничество [с други организации]

(Част 3)

„Всеки помогна на другаря си и рече на брата си: “Дерзай!” (Исая 41:6).

Новите дефиниции на понятията „затворена врата” и „Вавилон” дават основание на пазителите на съботата да си сътрудничат с онези, с които имат теологически различия спрямо тях. На какъв принцип обаче?

Женското християнско въздържателно дружество (WCTU) още веднъж може да послужи като добър пример. „Беше ми дадена светлина – пише Елън Уайт, – че от

наша страна не бива да има никакво жертване на принципите, но и че трябва да се обединим с тях в работата по въздържателната реформа, колкото е възможно по-точно...

Беше ми показано, че не бива да отбягваме служителите на WCTU. Като се обединяваме с тях в прокламиране на пълното въздържание, ние не променяме по никакъв начин своята позиция относно съблюдаването на седмия ден; можем просто да им покажем, че оценяваме тяхната позиция по въпроса за въздържанието.

Като отваряме вратата и ги каним да се присъединят към нас в проблема на въздържанието, ние си осигуряваме тяхната помощ в тази област; а те от своя страна, ще могат да чуят нови истини, с които Светият Дух би желал да докосне сърцата им”.

Подтикната от същия миротворчески дух, Елън Уайт съветва адвентните пастори да се запознават със служителите на другите църкви в своя район и да им показват, че адвентистите са „реформатори, но не и тесногръди фанатици”. Препоръчва им да се съсредоточат върху „общата основа”, върху която стъпват както адвентисти, така и всички християни, и да им „представят истината, каквато е в Исус”, вместо да ги отбягват. С такива похвати биха могли „да се сближат със служители от други църкви”.

Нека се пазим да не „стреляме с вавилонското оръдие” по всеки, който не споделя възгледите ни. Адвентната история хвърля обилна светлина по този въпрос. Новата дефиниция на понятието „Вавилон” през 50-те години на XIX век осигурява жизненоважното основание за обръщането на Адвентната църква към свят, който в никакъв случай няма да свърши „утре”.

Това е плодът, който дава по-съвършеното разбиране на Джеймс Уайт относно двете фази в падането на Вавилон; той стига до него през 1859 година. Ние сме длъжни да се научим да живеем с напрежението, което поражда работата с различни от нас хора и едновременно с това твърдо да се придържаме към прекрасните библейски истини, превърнали ни в народ. Единствената алтернатива е адвентни манастири.

Господи, докато се стараем да променяме света, помогни ни да разберем необходимостта от сътрудничество с другите, както и неговите принципи.